

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z odwołania Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwo Spółki Akcyjnej w Warszawie
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o odmowę zmiany taryfy dla paliw gazowych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 czerwca 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 7 lipca 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa Spółki Akcyjnej w Warszawie na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 270 zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2010 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie – po ponownym rozpoznaniu sprawy – oddalił apelację powoda Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa S.A. w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie z dnia 28 stycznia 2008 r.

oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 czerwca 2006 r. odmawiającej powodowi zmiany taryfy dla paliw gazowych.

Wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) zaskarżył skargą kasacyjną powód. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Zdaniem autorki skargi w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które budzi poważne wątpliwości i uzasadnia potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów oraz wymaga ustalenia:

„czy w świetle wykładni artykułu 155 Kodeksu postępowania administracyjnego należy uznać, że badając spełnienie przesłanek zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej określonych w tym przepisie na etapie kontroli legalności i prawidłowości decyzji Prezesa URE odmawiającej przedsiębiorstwu energetycznemu zatwierdzenia zmiany taryfy, uprzednio zatwierdzonej przez Prezesa URE na mocy artykułu 47 ustęp 2 Prawa energetycznego:

- i) uprawnioną jest weryfikacja przez sąd wynikającej z artykułu 155 Kodeksu postępowania administracyjnego przesłanki interesu społecznego lub słusznego interesu strony poprzez odwołanie się do i badanie przesłanek z artykułu 357¹ Kodeksu cywilnego, regulującego całkowicie odmienną niż wynikająca z artykułu 155 Kodeksu postępowania administracyjnego instytucję prawa, służącą ochronie równowagi kontraktowej stron stosunków zobowiązaniowych, a to ze względu na fakt, że taryfa, stanowiąc szczególny rodzaj wzorca umownego w rozumieniu artykułu 384 Kodeksu cywilnego, wpływa na stosunki cywilnoprawne między dostawcą gazu (energii elektrycznej, ciepła) a odbiorcą; czy też
- ii) artykuł 155 Kodeksu postępowania administracyjnego ma charakter samodzielnej i kompletnej regulacji, a w konsekwencji przewidziane nim przesłanki zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej, w tym ostatecznej decyzji Prezesa URE zatwierdzającej przedsiębiorstwu energetycznemu taryfę, stanowią samoistną i wystarczającą podstawę służącą weryfikacji dopuszczalności zmiany takiej decyzji, a na stronie ubiegającej się o

zmianę ostatecznej decyzji administracyjnej w trybie artykułu 155 Kodeksu postępowania administracyjnego ciąży wyłącznie obowiązek wykazania istnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie, w konsekwencji czego niedopuszczalnym jest dokonywanie oceny spełnienia przesłanki interesu społecznego lub słusznego interesu strony pod kątem warunków zastosowania artykułu 357¹ Kodeksu cywilnego”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o: 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie; 2) oddalenie skargi kasacyjnej; 3) zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione w skardze problemy interpretacyjne dotyczą – założonego przez autorkę skargi – pytania o dopuszczalność uwzględnienia cywilnoprawnej regulacji zmiany umowy (art. 357¹ k.c.) do sprawy o zmianę decyzji administracyjnej w trybie art. 155 k.p.a. Założona opozycja (wyłączność zakresów) obu powołanych regulacji nie ma przekonywującej podstawy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyjaśniono, że obie powołane regulacje nie pozostają ze sobą w sugerowanej odrębności albo sprzeczności. Jest to regulacja zupełnie inna. Zastosowanie nadzwyczajnego trybu zmiany prawomocnej decyzji według przesłanek art. 155 k.p.a. z jego klauzulami interesu społecznego lub słusznego interesu strony wymaga – a nie wyklucza – uwzględnienia cywilnoprawnej regulacji zmiany umowy (*rebus sic standibus*), odpowiednio do podstawy faktycznej wyroku dotyczącej bezpośredniego znaczenia taryfy wynikającej z decyzji dla umownego ukształtowania stosunków cywilnoprawnych z odbiorcami gazu.

Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku zbadał i wyjaśnił przesłanki art. 155 k.p.a. i w przekonujący sposób wyjaśnił, że dla zastosowania ogólnych klauzul

tego przepisu niezbędne było uwzględnienie kontekstu faktycznego sprawy, bez którego nie sposób dotrzeć do interesu społecznego lub słusznego interesu strony.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).